

Mistr Žinavárta

Martina Bittnerová

...

Poté co jsem uložila poslední suchý talíř do kredence, se muž konečně vztyčil od stolu a oznámil mi, že odchází do práce.

„Kdy se vrátíš,“ zeptala jsem se z pouhého zvyku. „Nečekej na mě, pozdě,“ odpověděl jako obvykle. A tímto způsobem plynulo naše soužití den ode dne a týden od týdne. Jen mému bratrovi vrtalo hlavou, jestli můj muž skutečně tráví víkendy v kanceláři a zda náhodou nejezdí na chatu s milenkou. Tudíž se jednou statečně vypravil do Karlína, školníkovi namluvil, že má s panem ředitelem domluvenou schůzku. Na základě této lži byl vpuštěn dovnitř, aby pak „načapal“ mého muže dřepět nad stohem papírů. Bratr mi telefonoval vzápětí, co za ním zaklapla školní vrata, a ujišťoval mě, že jsem si opravdu vzala neuvěřitelného kreténa.

„Představ si, odmítl se v podstatě se mnou bavit, protože prý musí dodělat jakýsi projekt,“ konstatoval bratr a doporučil mi, abych si našla alespoň nějakou bokovku na povyražení.

„S tím sucharem tě žádná zábava nečeká,“ dodal a zavěsil. Toho památného dne jsem získala dojem, že se na mě všichni smluvili, neboť ještě odpoledne se u nás nečekaně zjevila tchyně se svým třetím mužem Matyášem. Přinesla mi jakýsi makrobiotický příkrm pro malou, který osobně vyrobila. Vypadal jako lepidlo na tapety a příšerně páchnul.

„Tím mám Karolinku otrávit,“ ubezpečovala jsem se.

„Nač ta ironie, drahoušku, to je úplně nejlepší a nejzdravější strava, kterou jí můžeš poskytnout, jenomže ty z ní chceš mít tlustošku živenou knedlíky a zelím,“ odvětila sladce.

„Knedlíky vařit skutečně nemusím, ale po vepřové se

může váš syn kupodivu utlouct.“

„Cože, Adínek tlusté maso odjakživa nesnášel.“

„Asi jste ho neuměla správně připravit, protože to moje s knedlemi doslova zbožňuje,“ snížila jsem její neotřesitelné sebevědomí.

„Jsi pěkně jedovatá, ale já jsem dobře radila Adínkovi, aby si tě nebral. Holka, co vyrostla na sídlišti nikdy nepřináší dobrotou... Protože v naší rodině...“

„Ve vaší rodině se to hemžilo prvorepublikovými právníky a bankéři, já vím,“ doplnila jsem ji.

„No nic, ty jsi dnes obzvláště hnusná...“

„Ale Marie, no tak,“ vmísil se do našeho dialogu dosud tichý tchán Matyáš.

„Pane Matyáši, nechte paní Singerovou vymluvit se, asi má tu potřebu, jen netuším, proč vlastně přišla, když ji nikdo nezval.“

Singerová na mě hleděla s otevřenou pusou, protože hovořit o ní v třetí osobě si nikdo nikdy netroufl...

„Abys věděla, tak jsem ti, tedy vám, ale Adínek, je chudáček v práci, chtěla osobně oznámit, že se budeme stěhovat do Čimic.“

„Do Čimic,“ zopakovala jsem to po ní, protože mě tím zcela ohromila. Dosud bydlela spokojeně na Vinohradech, v samém centru města a teď se rozhodla přesunout se na periferii.

„Ano, doporučil mi to můj duchovní guru Mistr Žinavárta. Potřebuji pro svůj rozvoj větší sepětí s přírodou.“

Což v překladu znamenalo vycházky do Čimického háje. Kdyby si našla domek na Šumavě, pochopím to, ale takhle se vydala cestou z bláta do louže.

„Opravdu jsem rozhodnutá přestěhovat se do Čimic, do panelového domu,“ zopakovala.

„Do paneláku, vždyť nenávidíte sídliště.“

„Když já na řadovku peníze nedám dohromady,“ omlouval se pan Matyáš.

„Vy ten vinohradský byt neprodáte...“ napadlo mě

schůdné řešení.

„Ani náhodou, vinohradský byt hodlám pronajímat,“ vysvětlila mi Singerová.

A na Matyášovi leží úkol opatřit nové hnízdečko za své, docvaklo mi. Inu, spočítat si to Singerová uměla opravdu dobře a já musela uznat, že si to moc hezky zařídila.

Jenomže než došlo k samotnému stěhování, předcházely tomu měsíce rekonstrukce, na níž se musel podílet můj muž, protože Matyáš sám nezvládal dát do kupy dosti zničený byt po předchozích majitelích. A sjednat si na to firmu Singerová nepřipustila. Ona tam však nehnula brvou a navíc tvrdila, že právě prožívá složité období a prochází kontinuální meditací, kdy ji rozhodně nemůžeme rušit nějakými povinnostmi. Musela jsem se proto zapojit i já, a tak jsem prakticky denně s kočárem zvládala trasu Smíchov - Čimice, kam jsem pracantům vozila navařená jídla.

Mistr Žinavárta, jinak podle internetu Tomáš Jelínek ze Žižkova, to vymyslel náramně. Jen zapomněl své duchovní žačce prozradit, že zprostředkování koupi oné reality provedl jeho švagr, z čehož získal mistr Jelínek jistě zajímavou provizi.

To nedělní ráno, kdy u nás proběhla debata na téma mého dalšího vzdělávání, započalo složitý proces, na jehož konci jsem nastoupila na studium volnočasové pedagogiky. Měla jsem docházet jednou za tři týdny v sobotu na semináře, přičemž bylo domluveno, že se o Karolínku postará můj bratr. Zkoušela jsem samozřejmě muže, když mě do toho uvrtal on, nicméně jeho argument: „Nemůžeš po mně chtít hlídání, když řídím celou základní školu,“ mě naprosto odrovnal. Povinnosti, jež jiní ředitelé zvládali v pracovní době, on si nosil domů a doháněl o víkendech. Přemýšlela jsem nad tím, jestli za tím vězí jeho puntičkářství, anebo pouze obyčejná neschopnost.

Každopádně když jsem první říjnovou sobotu dřepěla na zemi v jedné nevlídné učebně, věděla jsem dvě věci - za první jsem se zbláznila, a za druhé se asi stejně jednou nechám rozvést.

Na zem nás usadila naše lektorka, zhruba třicetiletá Mgr. Stanislava Hamouzková, která nás hned v úvodu požádala, ať ji oslovujeme Stáňo. Nešlo mi to z pusy, protože se obvykle nekamarádím s někým, kdo mě bude drtit u zkoušek. Stáňa se ale tvářila velice svobodomyšlně, výstřih měla až do krku, a neustále se nahýbala tak, až jsme si všichni povšimli její podprsenky světle fialové barvy. Pokud bych měla zhodnotit dojem, byl více než špatný a pochopitelně jsem proklínala svého domácího školometa, který mě sem dokopal.

Stáňa nám vysvětlila, že pedagogický proces je nesmírně složitý, načež upřímně zapochybovala o našich vědomostech, aby nám zřejmě dodala patřičného sebevědomí.

Zeptala jsem se jí nahlas, jestli bych si přeci jen nemohla vzít z vedlejší místnosti židli a sednout si, protože na studené podlaze strávit dopoledne odmítám. Šlehla po mně pohledem, protože jsem jí zjevně narušila představu o alternativní výuce. „Ta má dost, co,“ zašeptal sympatický soused zleva. Kývla jsem lehce hlavou.

...